

Sygnatura akt: V GC 1170/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 18 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2019r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W..

przeciwko: S. S.

oraz

sprawy z powództwa wzajemnego: S. S.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W..

o zapłatę

I.

1. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W.. kwotę 1.732,92 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści dwa złote 92/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 332,10 zł od dnia 29 marca 2017r. do dnia zapłaty,
- 258,30 zł od dnia 27 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,
- 205,41 zł od dnia 06 maja 2017r. do dnia zapłaty,
- 258,30 zł od dnia 24 maja 2017r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W.. kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

II.

1. oddała powództwo wzajemne,
2. zasądza od powoda wzajemnego S. S. na rzecz pozwanego wzajemnego (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W.. kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1170/18

UZASADNIENIE

W dniu 05 stycznia 2018 r. (data wpływu) powódka (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego przeciwko S. S. z pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 1.732,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 332,10 zł od dnia 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 258,30 zł od dnia 27 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 205,41 zł od dnia 06 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 258,30 zł od dnia 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty

oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż na podstawie ramowej umowy dzierżawy urządzeń (...) i świadczenia usług dostępu do monitoringu pojazdów z dnia 16 lipca 2014 r. pozwany wydzierżawił od niej urządzenia wchodzące w skład systemu (...) szczegółowo określonego w załączniku nr 1 do umowy. Jednocześnie powódka zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego usług dostępu do monitoringu pojazdów za pośrednictwem serwisu internetowego autosatnet, a pozwany zobowiązał się uiszczać miesięczną opłatę i inne opłaty wymienione w umowie i załącznikach. Powódka wskazała, że z tytułu czynszu dzierżawnego oraz za świadczone na podstawie umowy usługi wystawiła pozwanemu faktury VAT. W dniu 06 kwietnia 2017 r. powódka wykonała na rzecz pozwanego usługę demontażu urządzenia, za którą obciążyła pozwanego kwotą 205,41 zł. Podniosła, że pismem z dnia 25 lipca 2017 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należnej jej kwoty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Pismem z dnia 03 października 2017 r. powódka rozwiązała łączącą ją z pozwanym umowę z uwagi na brak zapłaty należności.

Powódka podniosła, że w przedmiotowej sprawie domaga się również rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości równowartości 40 euro od każdej z wystawionych faktur.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 05 marca 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt V GNc 67/18 Referendarz Sądowy uwzględnił roszczenie pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez pełnomocnika – matkę J. S. i w dniu 21 marca 2018 r. (data wpływu) złożył sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, iż powódka nie wywiązywała się z umowy i nie świadczyła usług dla pojazdu nr rej. (...). Od października 2014 r. naliczała czynsz podczas, gdy zamontowane w nim urządzenie nigdy nie zostało aktywowane. Wskazał, że w pozostałych dwóch pojazdach urządzenie monitorujące wyłączono w dniu 28 lutego 2017 r. Zaś w fakturach VAT nr (...) powódka naliczała czynsz za urządzenie, które zostało zdemontowane w dniu 06 kwietnia 2017 r.

Również w dniu 21 marca 2017 r. (data wpływ) pozwany reprezentowany przez matkę J. S. złożył pozew wzajemny, w którym wniosł o zasądzenie od powódki (pозwanej wzajemnie) o zapłatę kwoty 9.851,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 113,00 zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

- 86,10 zł od dnia 24 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 20 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 28 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 21 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 24 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 24 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 03 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 28 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 28 marca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 28 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 26 maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 25 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 28 września 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 30 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 30 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 20 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- 86,10 zł od dnia 15 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 7.500,00 zł od dnia 01 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, iż domaga się, by powódka (pозwana wzajemna) zwróciła mu zapłatę za niewykonane usługi zgodnie z powołanymi fakturami VAT oraz zapłaciła karę w kwocie 7.500,00 zł za niewywiązanie się z umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 02 sierpnia 2018 r. (data wpływu) powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Natomiast w odpowiedzi na pozew wzajemny z dnia 10 września 2018 r. (data wpływu) powódka (pozwana wzajemna) wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie pozwanego (powoda wzajemnego) kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego i wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż zgodnie z zawartą przez strony umową dwa pojazdy pozwanego (powoda wzajemnego) były włączone do systemu monitorowania od lipca 2014 r. (nr rej. (...)), zaś jeden od października 2014 r. (nr rej. (...)). Od momentu montażu urządzeń i uruchomienia usług pozwany (powód wzajemny) dysponował urządzeniami i przyjmował świadczone przez powódkę (pozwana wzajemną) usługi, miał nieograniczony dostęp do aplikacji autosatnet.eu i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do udostępnionego sprzętu, czy jakości świadczonych usług, płacił regularnie czynsz i inne opłaty, do których zobowiązał się w umowie. Od dnia zawarcia umowy do dnia 04 kwietnia 2017 r. nie zgłosił jakiegokolwiek pisemnego zastrzeżenia co do działania urządzeń. Po zgłoszeniu z dnia 04 kwietnia 2017 r. powódka (pozwana wzajemna) dokonała sprawdzenia urządzenia, które okazało się sprawne oraz na żądanie pozwanego (powoda wzajemnego) dokonała demontażu urządzenia z pojazdu nr rej. (...), za co zgodnie z umową obciążyła go opłatą. Powódka (pozwana wzajemna) wskazała, że przez cały okres obowiązywania umowy świadczyła usługi w sposób należyty. Podniosła również, iż pozwany (powód wzajemny) nie wskazał, z jakiej faktury żąda zwrotu opłaty, zaś faktury obejmują łącznie czynsz dzierżawny i opłatę za świadczenie usług oraz zarzut przedawnienia roszczenia głównego.

W odniesieniu do żądania kwoty 7.500,00 zł kary za nie wywiązanie się z umowy powódka (pozwana wzajemna) podniosła, że w ramach umowy strony nie zastrzegły na rzecz dzierżawcy kary umownej. Kary takie nie zostały również zastrzeżone w Regulaminie korzystania z serwisu autosatnet. Zaś w przypadku potraktowania tego żądania jako odszkodowania, nie wykazała jego przesłanek.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (pozwana wzajemna) (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w O. W.. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Pozwany (powód wzajemny) S. S. prowadzi działalność gospodarczą pod Przedsiębiorstwo Usługowe (...) w C. w oparciu o wpis do (...).

(okoliczności bezsporne).

W dniu 16 lipca 2014 r. strony zawarły ramową umowę dzierżawy urządzeń (...) i świadczenia usług dostępu do monitoringu pojazdów.

Przedmiotem umowy była dzierżawa urządzeń wchodzących w skład systemu Rejestrator (...) (systemu (...)), szczegółowo wymienionych w załączniku nr 1 do umowy oraz zapewnienie dostępu do serwisu internetowego autosatnet na warunkach określonych w Regulaminie korzystania z serwisu autosatnet oraz umowie. Umowa została zawarta na czas określony, wskazany w załączniku nr 1.

W ramach łączącej strony umowy powódka (pozwana wzajemna) zobowiązała się do wydzierżawienia pozwanemu (powodowi wzajemnemu) urządzeń wchodzących w skład systemu (...) szczegółowo określonych w załączniku nr 1, montażu urządzeń w należących do dzierżawcy pojazdach w miejscu ich lokalizacji wskazanych przez dzierżawcę na ternie Polski, zapewnienia dzierżawcy dostępu do serwisu internetowego autosatnet na warunkach określonych w Regulaminie korzystania z serwisu autosatnet oraz umowie,

usługę przechowywania i udostępniania dzierżawcy danych zebranych z urzędzeń (...) na warunkach określonych w Regulaminie, a także udzielania dzierżawcy telefonicznych konsultacji w zakresie obsługi systemu (...).

Pozwany (powód wzajemny) zobowiązał się natomiast m.in. do poniesienia kosztów wdrożenia i używania systemu (...) oraz świadczonych usług określonych w umowie, terminowego regulowania należności wynikających z faktur VAT, a także poniesienia kosztów demontażu urzędzeń.

Strony ustaliły w umowie, iż wykonanie montażu i demontażu urządzenia będzie odpłatne za każdy pojazd. Z tytułu czynszu dzierżawnego oraz świadczenia usług pozwany (powód wzajemny) zobowiązany był płacić na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej) jedną opłatę miesięczną za każdy monitorowany pojazd i dzierżawione urządzenie na podstawie faktury wystawionej przez (...) Sp. z o.o. Sp. k. do 10-go dnia każdego miesiąca. Miesięczne koszty usług zostały określone w załączniku nr 1 dla każdego pojazdu odrębnie. Za usługi dodatkowe dzierżawca miał uiszczać opłatę wg aktualnego cennika, naliczaną

w okresie miesięcznym. Na stronie autosatnet dostępny był raport kosztów wygenerowanych przez dzierżawcę z tytułu wysłanych sms-ów i przesyłania innych danych. Koszty te były doliczane do wysokości miesięcznej opłaty abonamentowej. Pozwany (powód wzajemny) był również zobowiązany do zapłaty na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej) jednorazowej opłaty aktywacyjnej w wysokości 20,00 zł netto dla każdego pojazdu podczas wdrożenia systemu (...), a także w razie wznowienia świadczenia usługi dostępu do monitoringu pojazdu. Koszt dojazdu w celu wykonania montażu lub serwisu

w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości działania systemu z przyczyn leżących po stronie dzierżawcy miał być liczony w dwie strony, wg stawki wynikającej z aktualnie obowiązujących przepisów. W przypadku przedstawienia do jednorazowego montażu minimum 3 pojazdów, koszty dojazdu ponosiła powódka (pозwana wzajemna). Faktury VAT miały być sporządzane na podstawie protokołów odbioru technicznego urzędzeń wchodzących w skład systemu (...) oraz protokołów serwisowych. Obowiązek uiszczania opłat istniał również w okresie napraw serwisowych. Wszystkie ceny były ustalone

w kwocie netto. Termin płatności wynosił 14 dni od daty wystawienia faktury VAT.

W przypadku rozwiązania umowy przez dzierżawcę w okresie na jaki została zawarta w odniesieniu do każdego pojazdu lub rozwiązania jej przez którąkolwiek ze stron z przyczyn leżących po stronie dzierżawcy był on zobowiązany do zapłaty na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej) kary umownej w wysokości określonej w załączniku nr 1.

(dowód: umowa k. 20-23)

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy w dniu 13 lipca 2014 r. umowa została zawarta na okres 36 miesięcy. Urządzenia (...) zostały zamontowane w pojazdach należących do pozwanego (powoda wzajemnego) o nr rej. (...). Dnia 01 października

2014 r. urządzenie zostało zamontowane w samochodzie o nr rej. (...). Koszt montażu urzędzeń został określony na kwotę 250,00 zł netto, a demontażu na kwotę 125,00 zł netto. Miesięczna opłata została ustalona na kwotę 70,00 zł netto.

(dowód: załącznik nr 1 k. 24, korespondencja mailowa k. 165, zeznania świadka R. S.

k. 197-198, e-protokół rozprawy z dnia 04.02.2019r. 00:04:02-00:18:00)

W myśl §13 Regulaminu korzystania z serwisu (...) miał prawo rozwiązać umowę bez wypowiedzenia w przypadku zwłoki usługobiorcy w zapłacie faktur trwającej dłużej niż 60 dni.

(dowód: regulamin k. 25-28).

Pozwany (powód wzajemny) korzystał ze świadczonych przez powódkę (pозwaną wzajemną) usług i logował się do systemu autosatnet. Za świadczone usługi powódka (pозwana wzajemna) wystawiała pozwanemu (powodowi wzajemnemu) faktury VAT na podstawie wykazu świadczonych usług za wskazany okres.

(dowód: faktury VAT wraz z wykazem usług autosatnet k. 86-139, wykaz logowań do systemu k. 171-174).

Pismem z dnia 25 stycznia 2017 r. powódka (pozwana wzajemna) wezwała pozwanego (powoda wzajemnego) do zapłaty kwoty 774,90 zł z odsetkami za zwłokę od dnia wymagalności do dnia zapłaty wynikających z faktur VAT: nr (...) na kwotę 258,30 zł brutto, (...) na kwotę 258,30 zł brutto oraz (...) na kwotę 258,30 zł brutto, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem zawieszenia świadczonych usług i podjęcia czynności windykacyjnych. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu (powodowi wzajemnemu) dnia 27 stycznia 2017 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 168, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 169).

Na skutek zaległości w płatnościach usługi świadczone na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) zostały zawieszona, a następnie wznowione.

(dowód: lista płatności k. 170, zrzut ekranu programu (...) k. 171).

W dniu 14 marca 2017 r. powódka (pozwana wzajemna) wystawiła pozwanemu (powodowi wzajemnemu) fakturę VAT nr (...) na kwotę 332,10 zł brutto z terminem płatności oznaczonym na dzień 28 marca 2017 r. Czynsz dzierżawny wynosił 210,00 zł netto (3 x 70,00 zł), zaś opłata za aktywację zgodnie z pismem z dnia 25 stycznia 2017 r. 60,00 zł netto (3 x 20,00 zł). Faktura została nadana w urzędzie pocztowym tego samego dnia.

(dowód: faktura VAT k. 29, 78, pocztowa książka nadawcza k. 30-32).

W dniu 04 kwietnia 2017 r. pozwany (powód wzajemny) zgłosił powódce (pozwanej wzajemnej) problem z urządzeniami zamontowanymi w pojazdach. To było jedyne złożone przez niego zgłoszenie. Jednocześnie zwrócił się o korektę wystawionych faktur. Tego samego dnia pracownik firmy (...) poinformowała pozwanego (powoda wzajemnego), iż wszystkie usługi miał włączone oraz, że zgodnie z umową ma termin 14 dni na wykonanie serwisu, licząc od daty zgłoszenia. Wskazał również, iż firma nie śledzi pojazdów klientów, klienci sami zgłaszają serwisy.

Dnia 06 kwietnia 2017 r. powódka (pozwana wzajemna) dokonała demontażu urządzenia (...) z pojazdu o nr rej. (...). Pozwany (powód wzajemny) w trakcie serwisu poinformował, że urządzenie to nie działa od lipca 2014 r. Sprzęt został zabrany do siedziby powódki (pozwanej wzajemnej).

Tego samego dnia dokonano sprawdzenia urządzenia (...) zamontowanego w pojeździe o nr rej. (...). Urządzenie działało prawidłowo, tylko pojazd od dłuższego czasu nie jeździł. Zaś bez zasilania urządzenia nie działają. Ostatnie dane były przesłane przez (...) na zasilaniu zapasowym (baterii).

(dowód: protokół serwisowy k. 44, 72, 167, reklamacja k. 71, korespondencja mailowa k. 166, zeznania świadków: R. S. k. 197-198, e-protokół rozprawy z dnia 04.02.2019r. 00:04:02-00:18:00, T. R. k. 199, e-protokół rozprawy z dnia 04.02.2019r. 00:18:11-00:25:00).

Dnia 12 kwietnia 2017 r. powódka (pozwana wzajemna) wystawiła pozwanemu (powodowi wzajemnemu) fakturę VAT nr (...) na kwotę 258,30 zł brutto z terminem płatności oznaczonym na dzień 26 kwietnia 2017 r. tytułem czynszu dzierżawnego w kwocie 210,00 zł netto (3 x 70,00 zł). Faktura została nadana w urzędzie pocztowym tego samego dnia.

(dowód: faktura VAT k. 33, 75, wykaz usług autosatnet k. 76, pocztowa książka nadawcza k. 34-38).

W dniu 21 kwietnia 2017 r. powódka (pozwana wzajemna) wystawiła pozwanemu (powodowi wzajemnemu) fakturę VAT nr (...) na kwotę 205,41 zł brutto z terminem płatności oznaczonym na dzień 05 maja 2017 r. tytułem demontażu urządzenia (...) z pojazdu nr rej. (...) w wysokości 125,00 zł netto i kosztów dojazdu w wysokości 42,00 zł netto (50 km).

(dowód: faktura VAT k. 45, 77).

Dnia 09 maja 2017 r. powódka (pозwana wzajemna) wystawiła pozwanemu (powodowi wzajemnemu) fakturę VAT nr (...) na kwotę 258,30 zł brutto z terminem płatności oznaczonym na dzień 23 maja 2017 r. tytułem czynszu dzierżawnego w kwocie 210,00 zł netto (3 x 70,00 zł). Faktura została nadana w urzędzie pocztowym tego samego dnia.

(dowód: faktura VAT k. 39,73, wykaz usług autosatnet k. 74, pocztowa książka nadawcza k. 40-43).

Pismem z dnia 25 lipca 2017 r. powódka (pозwana wzajemna) wezwała pozwanego (powoda wzajemnego) do zapłaty kwoty 1.054,11 zł z odsetkami za zwłokę od dnia wymagalności do dnia zapłaty wynikających z faktur VAT: VAT nr (...) na kwotę 332,10 zł brutto, (...) na kwotę 258,30 zł brutto, (...) na kwotę 205,41 zł brutto oraz VAT nr (...) na kwotę 258,30 zł brutto w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego

Wezwanie zostało nadane w urzędzie pocztowym dnia 27 lipca 2017 r. i doręczone pozwanemu (powodowi wzajemnemu) dnia 28 lipca 2017 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 46, pocztowa książka nadawcza k. 47, śledzenie przesyłek k. 48).

Pismem z dnia 03 października 2017 r. powódka (pозwana wzajemna) rozwiązała z pozwanym (powodem wzajemnym) łączącą strony umowę, bez zachowania terminów wypowiedzenia. Jako przyczynę wskazała §14 Regulaminu korzystania z serwisu (...) tj. nieterminowe regulowanie płatności. Jednocześnie poinformowała go, że została wystawiona nota obciążeniowa na kwotę kary umownej i wezwała go do zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Do pism dołączono notę obciążeniową nr (...) na kwotę 1.500,00 zł. Termin płatności noty został oznaczony na dzień 10 października 2017 r. Dokumenty doręczono pozwanemu (powodowi wzajemnemu) w dniu 17 października 2017 r.

(dowód: rozwiązanie umowy k. 49, nota obciążeniowa k. 50, potwierdzenie doręczenia przesyłki pocztowej k. 51).

W dniu 28 lutego 2017 r. kurs średni 1 euro wynosił 4,3166 zł, dnia 31 marca 2017 r. 4,2198 zł, zaś dnia 28 kwietnia 4,2170 zł.

(dowód: tabela A kursów średnich k. 52-54).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy oraz zeznań świadków R. S. i T. R..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd uznał za prawdziwe również zeznania słuchanych w sprawie. Zeznania te były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały oraz znajdowały potwierdzenie w dokumentach przedłożonych przez strony do akt.. Nadto nie zostały zakwestionowane przez strony procesu (art. 230 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż strony łączyła umowa mieszana – umowa najmu urządzeń (...) oraz umowa o świadczenie usług dostępu do monitoringu pojazdu.

Zgodnie z treścią art. 659§1 kc przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Natomiast w myśl art. 750 kc i 734 §1 kc przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie. Zaś w myśl art. 735§1 kc jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że

przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Doprecyzowanie regulacji ustawowych zawiera łącząca strony umowa.

Zgodnie z postanowieniami tejże umowy powódka (pозwana wzajemna) zobowiązała się m.in. do udostępnienia pozwanemu (powodowi wzajemnemu) urządzeń wchodzących w skład systemu (...), ich montażu w jego pojazdach oraz zapewnienia mu dostępu do serwisu internetowego autosatnet. Pozwany (powód wzajemny) zobowiązał się natomiast m.in. do poniesienia kosztów wdrożenia i używania systemu (...) oraz świadczonych usług określonych w umowie, terminowego regulowania należności wynikających z faktur VAT, a także poniesienia kosztów demontażu urządzeń.

W załączniku nr 1 do umowy z dnia 13 lipca 2014 r. strony ustaliły, iż umowa została zawarta na okres 36 miesięcy. Urządzenia (...) zostały zamontowane w pojazdach należących do pozwanego (powoda wzajemnego) o nr rej. (...). Dnia 01 października 2014 r. urządzenie zostało zamontowane w samochodzie o nr rej. (...). Koszt montażu urządzeń został określony na kwotę 250,00 zł netto, a demontażu na kwotę 125,00 zł netto. Miesięczna opłata została ustalona na kwotę 70,00 zł netto. Nadto koszt dojazdu w celu wykonania montażu lub serwisu w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości działania systemu z przyczyn leżących po stronie dzierżawcy miał być liczony w dwie strony, wg stawki wynikającej z aktualnie obowiązujących przepisów.

W przedmiotowej sprawie powódka (pозwana wzajemna) dochodziła zapłaty kwoty wynikającej z wystawionych faktur VAT załączonych do pozwu.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu na stronach spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z glosą A. Zielińskiego). Zaś zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał roszczenie główne.

Powódka (pозwana wzajemna) była zatem zobowiązana do wykazania zasadności swojego roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany (powód wzajemny) zaś winien był wykazać okoliczności niweczące żądanie strony przeciwnej.

Powódka (pозwana wzajemna) wykazała, że strony łączyła umowa najmu urządzeń (...) i świadczenia usług do monitoringu pojazdów dla trzech samochodów należących do pozwanego (powoda wzajemnego). Przedkładając umowę, załącznik nr 1 do umowy i Regulamin korzystania z serwisu autosatnet wykazała również roszczenie co do wysokości. W szczególności, oferując zeznania świadków wykazała, że przed dniem 04 kwietnia 2017 r. pozwany (powód wzajemny) nie zgłaszał żadnych

zastrzeżeń co do działania wynajętego mu sprzętu, ani jakości świadczonych usług. W terminie 14-dni wskazanych w umowie powódka (pозwana wzajemna) podjęła czynności serwisowe. Urządzenie zamontowane w pojeździe o nr rej. (...) działało prawidłowo, było jedynie pozbawione źródła zasilania. Jej pracownicy na polecenie pozwanego (powoda wzajemnego) zdemontowali urządzenie zamontowane w samochodzie o nr rej. (...). Za tą usługę pozwany (powód wzajemny) został obciążony kwotą 125,00 zł netto, wynikającą z załącznika nr 1 do umowy oraz kosztami dojazdu do klienta. Faktura VAT nr (...) na kwotę 205,41 zł została wystawiona w dniu 21 kwietnia 2017 r.

Pozostałe faktury objęte pozwem obejmują czynsz najmu urządzeń zamontowanych w trzech pojazdach pozwanego (powoda wzajemnego) w kwocie po 70,00 zł netto, zgodnie z ustaleniami wynikającymi z załącznika nr 1. Przy czym nieuzasadniony jest zarzut pozwanego (powoda wzajemnego), że opłaty były naliczane za okres, w którym sprzęt nie działał. Pomijając okoliczność, że pozwany (powód wzajemny) nie informował o tym powódki (pозwanej wzajemnej), a ona nie umownego obowiązku sprawdzania, czy zamontowane u klientów urządzenia działają, zgodnie z treścią umowy obowiązek czynszu istnieje również w okresach napraw serwisowych. Powódka (pозwana wzajemna) wykazała również, że zgodnie z postanowieniami umowy była uprawniona do naliczenia opłaty za wznowienie świadczonych usług w wysokości po 20,00 zł netto za każdy pojazd, zawieszonych uprzednio z uwagi na zaleganie pozwanego (powoda wzajemnego) z płatnościami.

Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż pozwany (powód wzajemny) przez okres 3 lat nie kwestionował faktu świadczenia na jego rzecz usług objętych pozwem, ani ich jakości. Nadto wielokrotnie logował się do systemu (...) pozwalającego na korzystanie z usług świadczonych przez powódkę (pозwaną wzajemną), co wprost wynika z wydruków logowań, które nie były kwestionowane przez pozwanego (powoda wzajemnego).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż powódka (pозwana wzajemna) wykazała, że świadczyła na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) usługi zgodnie z łączącą strony umową, jest zatem uprawniona do żądania za nie zapłaty w wysokości dochodzonej pozwem. Pozwany (powód wzajemny) zaś nie wykazał, byc usługi wynikające z umowy nie były świadczone lub były świadczone w sposób nienależyty.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał roszczenie powódki z tytułu świadczonych usług objętych fakturami VAT załączonymi do pozwu za uzasadnione, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) zgodnie z którym w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

W związku z tym, że strony wiązała umowa, wystawione faktura VAT wskazywały sposób i termin spełnienia świadczenia. Zaś z uwagi na okoliczność, że pozwany spóźnił się ze spełnieniem świadczenia w określonym terminie, to ziściły się przesłanki do uwzględnienia żądania powódki (pозwanej wzajemnej) również w zakresie odsetek za okres od dnia wymagalności każdej z faktur do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał roszczenie powódki (pозwanej wzajemnej) w zakresie odsetek za uzasadnione w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, że pozwany (powód wzajemny) nie zapłacił powódce (pозwanej wzajemnej) czynszu i ustalonych opłat za świadczone usługi w ustalonym przez strony terminie.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ustawodawca zatem przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości równowartości 40 euro. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków. Przy czym rekompensata w wysokości 40 euro ma postać sankcji ustawowej, niezależnej od poniesienia szkody przez wierzyciela, należnej za każdą wierzytelność spełnioną po terminie zastrzeżonym w umowie, nawet jeżeli wierzytelności te wynikają z jednej umowy ramowej.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż powódce (pозwanej wzajemnej) należy się zwrot kwoty stanowiącej równowartość 40 euro od każdej z faktur według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż pozwany (powód wzajemny) nie uregulował należności w umówionym przez strony terminie, tj. łącznie 678,81 zł.

Dlatego też zasądził tą kwotę zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) uiszczona przez powódkę (pозwaną wzajemną przy wnoszeniu pozwu), koszty zastępstwa procesowego powódki (pозwanej wzajemnej) w kwocie 270,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.).

Pozwany (powód wzajemny) przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej) kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt I. 2 sentencji wyroku).

Następnie Sąd rozpoznał roszczenie objęte pozwem wzajemnym, w którym pozwany (powód wzajemny) domagał się, by powódka (pозwana wzajemna) zwróciła mu zapłatę za niewykonane usługi zgodnie z powołanymi fakturami VAT w wysokości 2.351,60 zł oraz zapłaciła karę w kwocie 7.500,00 zł za niewywiązanie się z umowy. Mając na uwadze treść żądania sąd uznał, iż pozwany (powód wzajemny) domaga się zwrotu świadczenia nienależnego.

W myśl art. 410§2 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Zgodnie z omówionym wyżej obowiązkiem dowodowym pozwany (powód wzajemny) zobowiązany był wykazać zasadność swojego roszczenia co do zasady i co do wysokości.

Jak wynika z powyższych ustaleń i rozważań pozwany (powód wzajemny) nie wykazał, by powódka (pозwana wzajemna) nie wywiązała się z łączącej strony umowy lub wywiązała się w sposób nienależyty, a tym samym uzyskała zapłatę, która się jej nie należała. Nadto pozwany (powód wzajemny) nie wskazał, jak obliczył kwoty, których zwrotu się domaga zapłaty za poszczególne faktury, ani na jakiej podstawie kwoty te ustalił, uniemożliwiając w ten sposób weryfikację swojego roszczenia.

Dlatego Sąd uznał roszczenie w tym zakresie za bezzasadne.

Pozwany (powód wzajemny) domagał się zapłaty kary za niewywiązanie się z umowy. Nie sprecyzował, na jakiej podstawie prawnej się jej domaga.

W myśl art. 483§1 kc kara umowna może być zastrzeżona w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy.

W łączącej strony umowie została zastrzeżona kara umowna na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej) w wysokości przewidzianej w załączniku nr 1 wyłącznie

w przypadku rozwiązania umowy przez dzierżawcę w okresie na jaki została zawarta, w odniesieniu do każdego pojazdu lub rozwiązania jej przez którąkolwiek ze stron z przyczyn leżących po stronie dzierżawcy. Brak jest natomiast jakiegokolwiek zapisu o karze umownej zastrzeżonej na rzecz dzierżawcy. Tym samym w łączącej strony umowie brak jest podstaw do zasądzenia kary umownej od powódki (pозwanej wzajemnej) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego).

Z uwagi na sformułowanie żądania pozwu wzajemnego oraz okoliczność, iż pozwany (powód wzajemny) nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, Sąd zbadał również przesłanki warunkujące zasądzenie odszkodowania od powódki (pозwanej wzajemnej) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego).

Zgodnie z treścią art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zaś w myśl art. 472 kc jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności.

Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej w ogólności są: niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność; szkoda po stronie wierzyciela oraz związek przyczynowy między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą. Art. 471 kc wprowadza wzruszalne domniemanie, w myśl którego do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania doszło na skutek okoliczności, za które dłużnik odpowiada. Oznacza to, że ustawa każe domniemywać, iż przyczyną niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, z którego wynikła szkoda, jest zachowanie się dłużnika lub inna okoliczność, za którą ponosi on w danej sytuacji odpowiedzialność

Zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu, na wierzycielu, tj. pozwanym (powodzie wzajemnym) spoczywał dowód niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika, tj. powódkę (pозwaną wzajemną), szkody wynikającej z tego faktu oraz związku przyczynowego między oboma zdarzeniami.

W przedmiotowej sprawie pozwany (powód wzajemny) nie wykazał, że powódka (pозwana wzajemna) nie wykonała lub nienależycie wykonała swoje zobowiązanie wynikające z łączącej strony umowy, że wskutek tego wynikła szkoda, ani wysokości tej szkody.

Tym samym Sąd uznał za bezzasadne żądanie pozwanego (powoda wzajemnego) w zakresie żądanej od powódki (pозwanej) kary za niewykonanie umowy.

Z uwagi na okoliczność, iż pozwany (powód wzajemny) nie wykazał zasadności swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości, Sąd nie rozpoznawał zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez powódkę (pozwaną wzajemną).

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd oddalił powództwo wzajemne w całości, o czy orzekł w pkt II.1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 300,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) uiszczona przez pozwanego (powoda wzajemnego przy wnoszeniu pozwu wzajemnego), koszty zastępstwa procesowego powódki (pозwanej wzajemnej) w kwocie 1.800,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.).

Pozwany (powód wzajemny) przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej) kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, tj. kwotę kosztów jej zastępstwa procesowego (pkt II.2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szuława